

30.11.2005

3437/4/04

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

TODISTAJAN NOUTAMINEN ESITUTKINTAAN

1 KANTELU

Kantelija arvosteli 14.12.2004 päivätyssä kirjeessään Imatran ja Lappeenrannan kihlakunnan poliisiviranomaisten menettelyä esitutkintaan noutoa koskevassa asiassa.

Kantelija kertoi, että Imatran kihlakunnan poliisimiehet olivat noutaneet hänet kotoaan poliisilaitokselle ja pitäneet häntä poliisilaitoksella lukitussa tilassa eli ns. sumpussa, kunnes paikalle saapunut asian tutkija, Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen vanhempi rikoskonstaapeli oli päästänyt hänet vapaaksi kuulustelun jälkeen. Kantelija kertoi, että esitutkinta liittyi hänen entisen työnantajansa tekemään rikosilmoitukseen, johon liittyen kantelijaa kuulusteltiin esitutkinnassa todistajan asemassa.

Kantelija katsoi, ettei hänen kuulustelua edeltäneelle vapaudenmenetykselleen ollut olemassa laillista perustetta ja pyysi oikeusasiamiestä tutkimaan poliisin menettelyn lainmukaisuuden.

- - -

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumat

Kantelun johdosta hankitusta selvityksestä ilmenee mm. seuraavaa:

Asiassa tutkijana toiminut Lappeenrannan poliisilaitoksen vanhempi rikoskonstaapeli kertoo tapahtumista mm. seuraavaa: "*Kantelijalla ei ollut puhelinta, joten sillä tavoin ei hänen kanssaan voitu sopia kuulusteluaikaa. Kantelija asuu Imatralla, joten hänen kuulustelunsa piti suorittaa Imatran poliisiasemalla. Vakiintuneen käytännön mukaisesti otin yhteyttä Imatran poliisilaitoksen päivystykseen ja pyysin, että joku Imatran poliisipartioista kävisi katsomassa olisiko kantelija asunnollaan. Pyysin myöskin, että kantelija*

tuotaisiin poliisiautolla Imatran poliisilaitokselle mikäli kuulustelu saman tien sopisi kantelijalle. Tiesin, ettei kantelija omista autoa, joten siksiinkin katsoin olevan hänelle sopivaa, jos saisi poliisilta kyydin. Kyydin antaminen tällaisessa tapauksessa on vakiintuneen käytännön mukaista. Normaalisti tällaisessa tapauksessa kuulustelija järjestää kuultavalle kyydin takaisin jos asiakas niin haluaa. Nimenomaan kysymyksessä ei ole NOUTO vaan kuulusteluajan sopiminen ja jos asiakas haluaa, voi poliisi antaa kyydin kuulusteluun saman tien - - - En muista mitä olen sanonut Imatran poliisin päivystäjälle kantelijan asemasta kuulusteluissa, mutta siitä olen täysin varma, etten ole pyytänyt suorittamaan NOUTOA, koska minulla ei ole siihen oikeutta. En ole keskustellut kantelijan kuulustelusta tutkinnanjohtajan kanssa, joten hän ole ollut tietoinen menettelystäni."

Kantelijan Imatran poliisilaitokselle toimittaneessa poliisipartiossa ollut ylikonstaapeli A kertoo olleensa partiossa vanhemman konstaapelin kanssa. A muistaa saaneensa tehtävän mennä Lappeenrannan poliisiin pyynnöstä hakemaan kantelijan kuulusteluun Imatran poliisilaitokselle. Vanhempi konstaapeli kertoo selvityksessään, että he olivat tavanneet kantelijan kotiosoitteestaan. Kun kantelijalle oli ilmoitettu mitä asia koski, kantelija oli ilmoittanut suostuvansa lähtemään poliisin mukaan "jotta saa asian pois päiväjärjestyksestä". Vanhempi konstaapeli kertoo että he toimittivat kantelijan "sumppuun" odottamaan Lappeenrannan kihlakunnan poliisin toimenpiteitä.

Kantelija on kantelussaan todennut tapahtumien kulusta seuraavasti: "*Kaksi Imatran poliisilaitoksen poliisia ajoi 31.1.2002 aamulla poliisiautolla omakotitalon pihaan, herättivät minut, panivat poliisiauton häkkiin ja veivät asemalle putkaan kaltereiden taakse - - - Missään tapauksessa poliisilla ei ollut mitään syytä epäillä minua rikoksesta."*

3.2

Oikeusohjeet

Perustuslain 7 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus mm. henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen, johon ei saman pykälän 3 momentin mukaan saa puuttua ilman laissa säädettyä perustetta.

Tapahtuma-aikana voimassa olleen esitutkintalain 17 §:n mukaan jokainen, jolta otaksutaan voitavan saada selvitystä rikoksesta, on velvollinen kutsusta saapumaan esitutkintaan siinä poliisipiirissä, jossa hän oleskelee, taikka jos poliisipiirin virkahuone on toisen piirin alueella tai piirin poliisitoimi hoidetaan yhteistoiminnassa toisen piirin kanssa, myös tämän poliisipiirin alueella (1 momentti).

Esitutkintalain 18 §:n mukaan jos esitutkintaan kutsuttu jättää ilman hyväksyttävää syytä kutsun noudattamatta, hänet voidaan noutaa sinne. Epäilty voidaan kutsuttakin noutaa esitutkintaan, jos rikoksesta saattaa seurata vankeutta ja on todennäköistä, ettei hän noudata kutsua tai että hän kutsun saatuaan ryhtyy

pakenemalla, todisteita hävittämällä tai muulla tavalla vaikeuttamaan esitutkintaa (1 momentti). Noudosta päättää pidättämiseen oikeutettu virkamies. Noudosta on annettava kirjallinen määräys (2 momentti). Poliisimies saa ottaa noudettavaksi määrätyn kiinni (3 momentti).

Esitutkintalain 21 §:n mukaan ketään ei saa pitää esitutkinnassa kauempaa kuin on välttämätöntä (1 momentti). Muu kuin rikoksesta epäilty on velvollinen olemaan läsnä esitutkinnassa enintään 6 tuntia kerrallaan. Epäilty, jota ei ole pidätetty tai vangittu, on velvollinen olemaan läsnä esitutkinnassa kerrallaan enintään 12 tuntia ja, milloin pidättämiseen on pakkokeinolain 1 luvun 3 §:n mukaan edellytykset, enintään 24 tuntia. Toimenpiteistä, joihin saadaan ryhtyä epäillyn poistumisen estämiseksi, säädetään pakkokeinolain 6 luvun 1 §:ssä (2 momentti).

Pakkokeinolain 6 luvun 1 §:n mukaan rikoksesta epäiltyä, joka on esitutkintalain 21 §:n 2 momentin nojalla velvollinen olemaan läsnä esitutkinnassa ja jota ei ole pidätetty tai vangittu, saadaan esitutkinnassa pitää lukitussa tilassa, jos se on välttämätöntä hänen poistumisensa estämiseksi. Häntä ei saa kuitenkaan sijoittaa pidätettyjen säilytyshuoneeseen, ellei pidättämiseen ole 1 luvun 3 §:n mukaan edellytyksiä.

Edellä selostettuja esitutkinta- ja pakkokeinolain säännöksiä rajoittavat lakiin kirjatut vähimmän haitan periaate ja suhteellisuusperiaate. Vähimmän haitan periaate käy ilmi esitutkintalain 8 §:stä. Sen mukaan esitutkinnassa ei kenenkään oikeuksiin saa puuttua enempää kuin on välttämätöntä esitutkinnan tarkoituksen saavuttamiseksi. Vastaava säännös on myös poliisilain 2 §:n 2 momentissa. Sen mukaan poliisin toimenpiteet on suoritettava aiheuttamatta suurempaa vahinkoa tai haittaa kuin on välttämätöntä tehtävän suorittamiseksi.

Suhteellisuusperiaatetta ilmentää pakkokeinolain 7 luvun 1 a §. Sen mukaisesti pakkokeinolaissa tarkoitettuja pakkokeinoja saadaan käyttää vain, jos pakkokeinon käyttöä voidaan pitää puolustettavana ottaen huomioon tutkittavana olevan rikoksen törkeys, rikoksen selvittämisen tärkeys sekä rikoksesta epäillylle tai muille pakkokeinon käytöstä aiheutuva oikeuksien loukkaus ja muut asiaan vaikuttavat seikat. Poliisilain 2 §:n 2 momentissa suhteellisuusperiaate käy ilmi siitä, että toimenpiteiden on oltava perusteltuja suhteessa tehtävän tärkeyteen ja kiireellisyyteen sekä tilanteen kokonaisarviointiin vaikuttaviin seikkoihin.

3.3

Kannanotto

3.3.1

Lappeenrannan kihlakunnan poliisiviranomaisten menettely

Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen vanhempi rikoskonstaapeli oli esittänyt puhelimitse Imatran kihlakunnan poliisilaitokselle pyynnön kantelijan toimittamiseksi kuulusteluun. Vanhempi rikoskonstaapeli kertoo Imatran poliisipäivystyksen kanssa käymässään keskustelussa pyytäneensä, että

kantelija tuotaisiin poliisiautolla Imatran poliisilaitokselle, mikäli kuulustelun suorittaminen välittömästi sopisi kantelijalle. Kantelun johdosta antamassaan selvityksessä vanhempi rikoskonstaapeli korostaa, ettei kysymyksessä ollut esitutkintalain 18 §:n tarkoittama nouto esitutkintaan, vaan "kuulusteluajan sopiminen" siten, että mikäli kantelija haluaisi välittömästi tulla kuulustelluksi, olisi siihen tarjolla mahdollisuus.

Vanhempi rikoskonstaapeli kertoo sopineensa Imatran poliisiviranomaisten kanssa, että häneen otettaisiin yhteyttä, mikäli kantelijalle sopisi tulla edellä mainituin tavoin heti kuulustelluksi. Tällöin hän lähtisi Lappeenrannasta Imatran poliisilaitokselle suorittamaan kuulustelua. Hän kertoo myös, että jos kuulustelu (välittömästi) ei olisi kantelijalle sopinut, mutta hänet olisi tavattu, poliisipartion olisi tullut ottaa häneen yhteyttä. Tällöin hän olisi kantelijan tavanneen poliisipartion matkapuhelimen välityksellä sopinut kantelijan kanssa sopivasta kuulusteluajankohdasta; selvityksen mukaan kantelijalla ei ollut puhelinta.

Vanhemmalta rikoskonstaapelilta saadun selvityksen perusteella vaikuttaa siltä, että hän ei varsinaisesti ole pyytänyt Imatran poliisiviranomaisilta kantelijan noutoa esitutkintaan, mutta hänen pyyntönsä Imatran kihlakunnan poliisilaitoksella tosiasiaa käsitettiin sellaiseksi.

Näkemykseni mukaan vanhemman rikoskonstaapelin esittämää pyyntöä on oikeudellisesti arvioiden pidettävä toiselle poliisiyksikölle osoitettuna virka-apupyynnönä. Poliisin alueellisista toimivaltarajoituksista johtuen poliisin on tarvittaessa annettava virka-apua myös toiselle poliisiyksikölle, vaikka mainitunlaisesta poliisiorganisaation sisäisestä virka-avusta ei ole varsinaisesti säädetty virka-avun antamista koskevassa poliisilain 40 §:ssä.

Etelä-Suomen lääninhallituksen lausunnossa todetaan, että virka-avun pyytäminen tapahtuu tähän tarkoitukseen vahvistettua poliisilomaketta käyttäen. Virka-apupyynnön voidaan tehdä myös suullisesti esim. puhelimitse, mutta tällöinkin esitetyn pyynnön tulee olla edellä mainituin tavoin riittävän yksilöity. Lääninhallituksen lausunnon mukaan suullisestikin esitetyt virka-apupyynnöt tulisi jälkepäin vahvistaa kirjallisesti.

Näkemykseni mukaan virka-apupyynnöltä – niin toiselle poliisiyksikölle kuin toiselle viranomaisellekin – tulee edellyttää, että virka-apupyynnöstä käy riittävän tarkoin ilmi, millaisesta virka-avusta on kysymys samoin kuin virka-avun antamiseen liittyvät olosuhteet, joiden perusteella virka-avun tarve voidaan päätellä. Virka-apupyynnön muodosta ei ole olemassa laintasoisia säännöksiä, mutta pääsääntönä voidaan pitää, että virka-apupyynnön tulisi lääninhallituksen lausunnosta ilmenevin tavoin tehdä kirjallisesti, jotta siinä väärinkäsitysten välttämiseksi riittävällä tarkkuudella tulisi yksilöidä missä tarkoituksessa ja miltä osin virka-apua pyydetään.

Tässä tapauksessa kantelijaa koskevan virka-apupyynnön Imatran kihlakunnan poliisilaitokselle puhelimitse esittänyt vanhempi rikoskonstaapeli ei näkemykseni mukaan ollut riittävällä tarkkuudella yksilöinyt virka-apupyynnötään, minkä johdosta

virka-apupyynnön vastaanottanut viranomaisena on käsittänyt virka-apupyynnön sisällön väärin ja kohdistanut kantelijaan sellaisen toimenpiteen, johon ei ollut olemassa laissa säädettyjä perusteita. Noudon edellytyksenä näet on, että noudettava (muu kuin rikoksesta epäilty) henkilö on ensin kutsuttu esitutkintaan ja hän on ilman hyväksyttävää syytä jättänyt tämän kutsun noudattamatta. Asiassa on myös huomattava se, ettei vanhemmalla rikoskonstaapelilla poliisimiehistöön kuuluvana olisi ollut toimivaltaa päättää nyt tosiasiallisesti tapahtuneesta kantelijan noudosta esitutkintaan.

3.3.2

Imatran kihlakunnan poliisiviranomaisten menettely

Imatran kihlakunnan poliisilaitoksella kyseisenä ajankohtana kenttäjohtajana toiminut ylikonstaapeli B kertoo selvityksessään, ettei hänellä ole muistikuvia, oliko vanhempi rikoskonstaapeli soittanut suoraan hänelle vai poliisilaitoksen poliisipäivystykseen. Asiaan ei tältä osin ole löydettävissä lisäselvitystä liioin poliisin tehtävälmoitusjärjestelmästä.

Ylikonstaapeli B toteaa selvityksessään, että nyt noudatettu puhelimitse esitettävä virka-apupyynnön menettely perustuu vierekkäin olevien kihlakuntien vakiintuneeseen käytäntöön. Noudatettu käytäntö perustuu keskinäiseen luottamukseen siihen, että toimenpidettä pyytävällä poliisimiehellä on siihen päällystään kuuluvan poliisimiehen määräys, mikäli sellaista edellytetään.

Vanhemman rikoskonstaapelin Imatran poliisiviranomaisille esittämän toimenpidepyynnön ovat toteuttaneet ylikonstaapeli A sekä vanhempi konstaapeli. A toteaa selvityksessään, että poliisipartion saama tehtävä käsitti asiakkaan "hakemisen" kuulusteluun Imatran poliisilaitokselle. Vaikuttaakin siis ilmeiseltä, että nyt ilmennyt erehdys tehtävän luonteesta on tapahtunut joko vanhemman rikoskonstaapelin ja Imatran poliisilaitoksen välisessä keskustelussa tai ylikonstaapeli A:lle ja vanhemmalle konstaapelille tapahtuneessa tehtävänannossa.

Käsitykseni mukaan todistajan (ja asianomistajan) noutaminen esitutkintaan on suhteellisen harvinaista. Useimmiten nouto kohdistetaan rikoksesta epäiltyyn, joka pyrkii esitutkintaa karttamalla välttämään rikosoikeudellista vastuutaan. Imatran kihlakunnan poliisipäällikkö toteaa niin ikään olevan erittäin harvinaista, että todistaja tulisi noudettavaksi esitutkintaan. Saadun selvityksen valossa on ilmeistä, että kantelijan noutaneella poliisipartiolla on jopa ollut virheellinen käsitys siitä, mitä toimenpiteitä heitä on pyydetty tekemään.

Kun Imatran poliisilaitoksen suorittama toimenpide on kohdistunut kantelijan vapauteen, olisi toimenpiteen suorittaneilla poliiseilla mielestäni ollut erityinen velvollisuus ottaa selvää toimenpiteensä oikeudellisista perusteista ennen toimenpiteen suorittamista. Esitutkintalain 18 § edellyttää, että noudosta on annettava kirjallinen määräys. Tämä määräys on oltava noutoa toimeenpanevalla mukana noudettavalle esittämistä varten. Näin ei tässä tapauksessa ollut tapahtunut.

Ylikonstaapeli A on kantelun johdosta antamassaan selityksessä todennut, ettei hänellä ollut muistikuvia, että kantelijan asema olisi tullut esille noutotehtävän vastaanottamisen yhteydessä. Vanhempi konstaapeli on niin ikään selityksessään kertonut ylikonstaapeli A:n kanssa tapahtumien osalta yhteneväisesti ja kertonut partion "vanhassa hyvässä uskossa" olleen noutamassa "rikoksesta epäiltyä" kuulusteluun. Käsitykseni mukaan vanhemman konstaapelin lausuma onkin tulkittavissa siten, että useimmiten poliisin noutotehtävät kohdistuvat rikoksesta epäillyn asemassa oleviin henkilöihin.

Kun asiassa ei ollut esitetty kirjallista virka-apupyynnöä, josta pyynnön sisältö ja perusteet olisivat riittävällä tarkkuudella ilmenneet, poliisipartion olisi mielestäni tullut ennen toimenpiteeseen ryhtymistä tarkemmin selvittää saamansa tehtävän sisältöä. Partion kertomaa tehtävänantoa, "asiakkaan hakemista kuulusteluun", on pidettävä liian ylimalkaisena perusteena vapautteen kohdistuvalle toimenpiteelle niin tehtävän antaneen kuin sen suorittaneenkin näkökulmasta.

Tapahtuneen menettelyn seurauksena kantelijan noutanut poliisipartio on tehnyt johtopäätöksen, että kantelija olisi esitutkinnassa rikoksesta epäillyn asemassa, mistä syystä hänet on kuljetettu poliisiautossa ns. häkkitilassa ja häntä on poliisiasemassa pidetty lukitussa tilassa odottamassa, kunnes vanhempi rikoskonstaapeli saapuisi poliisilaitokselle kuulustelemaan kantelijan. Näkemykseni mukaan tämä väärinkäsitys olisi ollut vältettävissä, mikäli asiassa olisi kiinnitetty riittävästi huomiota esitutkintalain 18 §:n noutoa koskevien muodollisten edellytysten selvittämiseen.

Kantelija on kuulusteltu esitutkinnassa todistajan asemassa. Pakkokeinolain 6 luvun 1 §:n tarkoittamaa lukitussa tilassa eli ns. sumpussa pitämistä ei voida soveltaa muuhun kuin rikoksesta epäiltyyn. Näin ollen pidän kantelijan sulkemista ns. sumppuun lainvastaisena menettelynä. Olen ottanut toimenpideharkinnassani huomioon, että kantelijan kuulustelua edeltänyt "sumpussa" pitäminen on saadun selvityksen mukaan kestänyt vain suhteellisen lyhyen ajan – noin 45 minuuttia.

3.3.3

Yhteenveto

Edellä todetun perusteella katson noudon toimeenpanneiden Imatran kihlakunnan poliisilaitoksen ylikonstaapeli A:n ja vanhemman konstaapelin menetelleen asiassa esitutkintalain 18 §:n vastaisesti. Henkilöön kohdistuva nouto merkitsee puuttumista perusoikeutena suojattuun henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen. Viranomaisten toimenpiteen kohdistuessa henkilön lailla suojattuihin oikeuksiin on perustuslain mukaan oltava lailla säädetty peruste. Johtopäätökseni on, että noudon toteuttamiselle ei ollut olemassa laillista perustetta. Näin ollen asiassa on menetelty myös perustuslain 7 §:n 3 momentin vastaisesti.

Näkemykseni mukaan virheen tapahtumiseen on vaikuttanut niin virka-apupyynnön tehneen Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen vanhemman

rikoskonstaapelin kuin pyynnön vastaanottaneen ja edelleen välittäneen ylikonstaapeli B:n sekä sen johdosta toimenpiteisiin ryhtyneiden ylikonstaapeli A:n ja vanhemman konstaapelin huolimattomuus. Saadun selvityksen perusteella katson, että vanhempi rikoskonstaapeli on selostanut tehtävän ilmeisen puutteellisesti ja laiminlyönyt varmistua pyyntönsä tulleen ymmärretyksi oikein. Ylikonstaapeli B on puolestaan tyytynyt epäselvään pyyntöön ja selvittämättä sen perustetta ja tarkoitusta välittänyt pyynnön edelleen partiolle. Partion jäsenet ylikonstaapeli A ja vanhempi konstaapeli ovat yhdessä toteuttaneet pyynnön käsittämällään tavalla, vaikka heidän olisi jo asian luonteen vuoksi tullut varmistautua pyynnön asianmukaisuudesta niin toimivallan kuin toimenpiteen sisällönkin osalta. Virka-apupyynnöä koskevien käsittelyvaiheiden jälkikäteinen aukoton selvittäminen ei kuitenkaan ole käytettävissä olevan aineiston perusteella mahdollista, koska asioiden kirjauksissa ei ollut noudatettu riittävää tarkkuutta ja huolellisuutta. Tästä syystä asiassa kuullut virkamiehetkin ovat joutuneet selvityksissään osin turvautumaan muistikuviiin ja olettamuksiin.

Kokonaisuutena asiaa arvioiden katson, että poliisin menettely kantelunalaisessa tapahtumassa ei ole täyttänyt rikosasian käsittelylle asetettuja vaatimuksia. Tapaus osoittaa välinpitämätöntä suhtautumista vapaudenriiston käyttöön poliisin tehtävissä, olkoonkin, että oli kysymys suhteellisen lyhyestä vapaudenmenetyksestä. Se osoittaa myös sen, miten keskeinen merkitys asioiden ja niiden käsittelyn eri vaiheiden asianmukaisella kirjaamisella on, ei ainoastaan asianosaisen vaan myös viranomaisen itsensä samoin kuin valvontaviranomaisten kannalta. Asianosaisen ja viranomaisten kannalta asianmukainen kirjaaminen mahdollistaa asian käsittelyn vaiheiden seuraamisen. Yksittäisen virkamiehen kannalta kyse on samalla myös hänen omasta oikeusturvastaan siinä vaiheessa, kun asioita ehkä joudutaan jälkikäteen selvittämään.

Totean myös pitäväni kritiikille alttiina ylikonstaapeli B:n selvityksessä todettua, että "järjestelmään" kuuluu luottamus siihen, että pyytävällä poliisimiehellä (automaattisesti) on päällystöön kuuluvan poliisimiehen määräys esittämälleen toimenpidepyynnölle tätä edellytettäessä. Ymmärrän sinänsä, että mainitunlaista keskinäiseen luottamukseen perustuvaa käytäntöä voidaan perustella tarkoituksenmukaisena menettelynä tehtävien joustavan hoidon kannalta, mutta pidän huolestuttavana, jos erityisesti vapautteen kohdistuvien toimenpiteiden oikeudellisten edellytysten selvittämisessä tyydytään poliisimiesten keskinäiseen "järjestelmän" toimivuuteen perustuvaan luottamukseen. Mainitun kaltainen menettely on tässäkin tapauksessa osoittanut, miten suuri vaara näin meneteltäessä on siitä, että toimenpide ei vastaa sitä, mitä toimenpiteen pyytjä on tarkoittanut.

4

TOIMENPITEET

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin nojalla annan Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen vanhemmalle rikoskonstaapelille, Imatran kihlakunnan poliisilaitoksen ylikonstaapeleille B:lle ja A:lle sekä viimeksi

mainitun poliisilaitoksen vanhemmalle konstaapelille huomautuksen heidän virheelliseksi kohdassa 3.3.3 katsomani menettelynsä johdosta.

Tässä tarkoituksessa lähetän mainituille poliisimiehille jäljennökset tästä päätöksestäni.

Saatan edellä kohdissa 3.3.1–3 esittämäni käsityksen tapahtuneen menettelyn lainvastaisuudesta Lappeenrannan ja Imatran kihlakuntien poliisilaitosten tietoon ja samalla kiinnitän mainittujen kihlakuntien poliisipäälliköiden huomiota sen varmistamiseen, että virka-aputoimenpiteitä suorittavat poliisit ovat tietoisia virka-apumenettelyä koskevien säännösten asettamista vaatimuksista ja että säännöksiä myös noudatetaan.

Lähetän jäljennöksen päätöksestäni myös Etelä-Suomen lääninhallitukselle.

Muihin toimenpiteisiin kantelukirjoitus ei anna aihetta.